

мыслилъ въ себе си камънаръ-а и казалъ: „Отъ слънцето като е былъ облака по горные нѣщо, азъ искамъ да бѣдѣ облакъ, за да потоишь сичката земля.“ Станѣлъ той и на облакъ, че захваща съ буренъ дѣжъ да полива земята, за да я покрые съ вода. Водата като са разливала и стичала по равнытъ и низкы мѣста, не можѣлъ той (облака?) да потои една висока и голѣма камениста грамада, която стоѣла срѣдъ полето.

И сега камънаръ-а рѣкълъ въ себе-си: „Грамадата като е была по горные нѣщо отъ облака, азъ прѣдпочитамъ да съмь една голѣма и висока камениста грамада.“ Станѣлъ той и на грамада. Но слѣдъ нѣколко дни, ето-ти нѣколко неговы сътрудници, камънари, дохождатъ та захващатъ съ чуковетъ си да лющѣтъ и да къртътъ камъне отъ тѣзи грамада.

Най послѣ камънаръ-а се свѣстилъ и узналъ, че отъ Бога му было отредено съ трудното камънарство да си има поминѣка, а не съ другый занаятъ; и тѣй въздѣхналъ и си промълвилъ: „Дѣто ще съмь грамада да ма лющѣтъ и къртътъ другаритъ ми, то по-добрѣ е за мене да си земнѣ пакъ чуковетъ, че съ другаритъ си заедно да си слѣдувамъ отреденыя ми отъ Бога занаятъ, та съ него пакъ да си се поминувамъ. И тѣй той отъ камънаръ си станѣлъ пакъ камънаръ.

„Малцина хора въ свѣта са нахождатъ благодарны въ състояніето си.“
